

ENGELBERT PRIM

BOŽÍ MLÝN *s TURBEM*

BOŽÍ MILÝN *s TURBEN*

MUŽ NA STEZCE

ENGELBERT PRIM

BOŽÍ MLÝN s TURBEN

MUŽ NA STEZCE

© Engelbert Prim, 2025

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2025

Cover illustration © Vojta Rejl, 2025

Illustration © Vojta Rejl, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0259-3 (print)

ISBN 978-80-278-1604-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1605-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1606-4 (pdf)

PROLOG

Byli to kluci šikovní, překvapili mě dokonale. A to jsem si dával bacha. Ostatně jako obvykle.

Jako prvního jsem uviděl toho přímo přede mnou, týpka, co patrně už dřív ujížděl na kyberpunku, a jakmile se vytvořily podmínky pro to, aby na ulici nevypadal jako exot, nechal svoji vášeň propuknout naplno. Kulaté černé brýle s koženými krytkami po stranách, uprostřed jinak holé hlavy krátké číro, pocvokovaný jetý křivák, jeden nárameník opatřený ostny, na druhém přivařená svítlna, přes rameno bandalír nacpaný náboji, bezprsté rukavice s integrovanými boxery, motorkářské kalhoty s vypolstrovanými koleny a chrániči holení z rezavých struhadel, na nohou zaprášené kovbojské boty s okovanými špičkami a u pasu pouzdro na kolt, který už ale svíral v dlani. Časy se změnily, Praha byla vylidněná, nebylo zrovna obvyklé někoho potkat, apokalypsa už nebyla něco nepředstavitelně vzdáleného a zažité normy pro cokoli přestaly platit, přesto ale pořád vypadal jako exot.

Vynořil se jedním rychlým, ale neuspěchaným úkrokem zpoza rohu asi deset metrů přede mnou, klidným hlasem pronesl: „Nazdárek!“ a pak pohodil hlavou vpravo a trochu nahoru. Už když jsem naznačeným směrem otáčel hlavu, bylo mi jasné, co uvidím. No jo. Frajer s prošedivělým strništěm v prvním

patře s namířenou flintou. Bez optiky, ale na takovou vzdálenost ji ani nepotřeboval. Řekl bych, že měl obyčejnou loveckou opakovačku. Ne že by mi tím nemohl ustřelit palici, ale za jistou výhodu se dalo považovat, že intervaly mezi výstřely budou delší než u samonabíjecí zbraně, protože bude muset ládovat náboj do komory pákou. Možná jen nepatrný bonus, ale naučil jsem se radovat z maličkostí.

Pak Kyberpankáč ukázal bradou vlevo a z průjezdu bezprostředně přede mnou se vyloupila postava v šedých městských maskáčích, jaké nosily armádní složky vyslané na pomoc zónám. Ještě vloni by to byla záruka bezpečí. Dneska už to byla jen záruka toho, že týpek navlečený v těchhle hadrech bude vědět, kam vás střelit, abyste se zbytečně netrápili. Pak-liže nebude chtít právě to. V rukou svíral vojenskou samonabíjecí brokovnici Benelli M3, nebo nějaký její klon, a nejspíš ji už dneska použil, protože půlku ksichtu měl zacákanou krví. Možná to byl zrovna on, kdo vyrobil tu čerstvou mrtvolu, co jsem minul před chvílí. Bosý chlápek s vystřeleným okem, zkroucený v nepřírozené poloze mezi popelnicemi. Ne, to ne, použít tuhle bouchačku, to by ten smolař neměl vystřelené oko, spíš... hlavu.

„No nazdar,“ zabručel jsem a ukázal si palcem za záda. „V tý krosně jsou samý knihy. Nic, co byste sami nenašli.“ Trochu slaboduchý dovětek „kdybyste uměli číst“, který mi naskočil, jsem moudře spolknul. Takovéhle partičky se zbraněmi v pazourách nemá smysl pošťuchovat, a to ani v případě, že by to bylo skutečně vtipné.

„Knihy. Hmm...“ protáhnul Kyberpankáč, nejspíš šéf téhle tlupy, a zavrtěl hlavou. „Co si to o nás myslíš, starouši?“ Starouši? Do prdele, letos mi bude šede. To je snad nějaký stařecký věk? „Chcem si jen promluvit.“

Tak aspoň že nešíšlal jako ti zfanatizovaní Poláci, kterým jsme říkali Kržižáci a kteří se rozhodli, že dokončí za Boha jeho plánované vyhlazení všech, kdož v Něj bezvýhradně nevěří. Nesnáším fanatiky, ať už kopou za jakýkoli klub.

Nejsem si úplně jistý, ale řekl bych, že mě varovalo zašustění, jaké vydá látka při rychlém pohybu, co se mi ozvalo za zády. Je to aspoň daleko uvěřitelnější vysvětlení, než že jsem měl zase jedno z těch svých *vnuknutí*.

Intuitivně jsem vrazil hlavu co nejhlouběji mezi ramena, těmi jsem naopak vystřelil vzhůru a pokrčil kolena. Takže rána zezadu něčím tvrdým a těžkým se svezla kromě mé hlavy částečně i po krosně nacpané skutečně knihami. Když nemusím, nekecám.

Tady mám krátký výpadek. Žádný div, po takové pecce do kebuly. Asi mě to na chvíli vypnulo. Ale fakt jen na chvíli. Ještě než jsem padnul na zem, mozkovna zase naskočila.

Společnost sice doznala jistých změn, ocitli jsme se v zemi bez zákona a bez zastání, ale nějaké elementární zvyklosti by snad pořád mohly platit, ne? Třeba že když si s někým chcete *jen promluvit*, nevezmete ho po hlavě tupým předmětem. Leda by téma hovoru mělo být: „Hele, co myslíš, je tohle dost tvrdý?“

Ne, ne, tahle partička sice nebyli Kržižáci, ale klad'asové to taky nebyli, což byla špatná zpráva. Ale zase jsem je nemusel šetřit, to byla dobrá zpráva. A navíc, když se vás někdo z po zuby ozbrojené bandy snaží uspat ránou do hlavy, znamená to, že vás chce dostat živého, a to je, aspoň pro začátek, taky dobrá zpráva. I když důvody, jaké k tomu může mít, nejspíš zrovna nefigurují v *top ten* vašich tajných přání. Lovení otroků, ať už na obvyklé otročení, nebo pro gladiátorské zápasy v kleci na život a na smrt, kaniibalismus, kšefty s orgány, sexuální zvrhlosti – v mém případě asi ne, ale v obecné rovině to platilo –, testování nových drog, čiré potěšení z mučení... Anebo z vás potřebuje vytáhnout nějakou informaci. Takhle spatra mě napadalo třeba denní heslo do Pevnosti. Plus kombinace toho všeho. Úplně to nejlepší, co vás mohlo potkat, bylo, že vás jen okradou a nechají být. Ale to bylo asi tak pravděpodobné jako vyhrát jackpot v cinknuté sázkové kanceláři. Takže si na to vsad'te.

Zatímco mi v hlavě ještě rezonovala ta pecka a le-těla asi do dvou vteřin zkomprimovaná předchozí úvaha, udělal jsem několik věcí současně, nebo aspoň v dost rychlém sledu. V prvé řadě jsem zaktivizoval po té ráně trochu zhadrovatělé nohy a vyrazil dozadu. Zároveň jsem pravačkou odhodil cíp kožáku a levač-kou sáhnul pod klopou.

Kyberpankáč i Šedý maskáč pozvedli zbraně.

Neměl jsem zrovna čas na nějakou zevrubnou ana-lýzu, ale můj odhad byl, že pálit nebudou, aby neza-sáhli toho tichošláпка za mnou, takže jsem si u nich udělal poznámku: *na potom*.

Tichošlápek, jak jsem do něj pozpátku tlačil, párkrát klopýtnul a se zaklením se poroučel k zemi, potud dobré. Já s ním, což bylo horší. To už jsem ale měl z kydexového pouzdra u boku tasený shadow¹ a ze závěsu pod klopou nazdařbůh vytržený jeden z vrhacích nožů.

Čtyři – teda snad jen čtyři – na jednoho nebyl úplně ideální poměr, ale ani tak mi možnost nebránit se nějak vůbec nepřišla na mysl. Nejspíš proto, že lidí, kteří by se podobné bandě vydali na milost a přežili, aby o tom mohli vyprávět veselé historky, bylo setsakra-mentsky málo. Momentálně jsem si třeba nevzpomínal ani na jednoho. Ale pravda je, že jsem měl zrovna poněkud jiné myšlenky.

Protože bezprostředně nebezpečný byl v tuhle chvíli nejvíc ten v prvním patře s dlouhou zbraní, kterou už měl zalícenou a určitě už si srovnával mířidla, začal jsem jím. Někým jsem zkrátka začít musel.

Na nějaké míření z mé strany nebylo kdy, takže jsem na něj bez prodlení spustil rychlopalbou s takzvanou letmou kontrolou mušky.

Za štěkotu střelby jsem dopadl krosnou na toho pode mnou a bodnul ho vrhacím nožem do boku. No, pokusil jsem se. Přes tu krosnu to nemělo žádnou sílu a myslím, že jsem ho maximálně poškrábal.

Stejně hlasitě heknul, ale to bylo spíš tím pádem podpořeným vahou kvalitní literatury a mými pětaosmdesáti kily. Na dlažbě zazvonila lešenářská trubka.

¹ Celým jménem CZ 75 SP-01 Shadow, jinak taky čezeta, číza, pětasedma, celokovová krochna od České zbrojovky s velmi slušnou stabilitou při rychlé střelbě.

Kromě toho, že jsem svojí rychlopalbou odobal omítku a parapet, to taky hezky cáklo a špaletový rám okna ohodila krev. Střelec zmizel a hlaveň jeho pušky s ním. Jestli stihl taky vystřelit, šlo to mimo.

Šedý maskáč mezitím popoběhl blíž a zaujal lepší střeleckou pozici.

Tichošlápek pode mnou se mě pokusil zbavit, čehož jsem využil, svalil se z něj, odkryl ho a současně nastavil brokovnici krosnu.

Šedý maskáč udržel prst na spoušti na uzdě, zato já se nežinýroval. Poslepu jsem za sebe vleže vystřílel notnou část šuplete a neohrabaně se u toho převalil o další půlotočku. Krosna vrazila do auta zaparkovaného u chodníku.

Lešenářská trubka zarachotila na dlažebních kostkách, jak se po ní Tichošlápek zase sápal. Byla to ta bosá mrtvola z popelnic s vystřeleným okem. Nejspíš to oko neměl už předtím, jen si do důlku cáknul kečup, aby to vypadalo jako čerstvé zranění. Dobrý způsob, jak se někomu dostat za záda. Je fajn, když člověk dokáže hrát s tím, co má. Nebo s tím, co nemá.

Vzápětí už mi trubka letěla v ústrety, jen taktak jsem jí zvládl nastavit předloktí. Sice jsem si do rukávů kabátu zrovna minulý týden všil ocelové lamely, ale stejně jsem měl dojem, že mi to přerazilo ruku. Ovšem vrhací nůž jsem nepustil! Dobře já!

Střelil jsem Tichošlápka do toho prázdného očního důlku a posledních pár ran v zásobníku věnoval zase Šedému maskáči, který právě vyklízel pole a mizel v průjezdu. Nejspíš proto, že se mi předtím povedlo

ho zasáhnout. Blůza se mu na boku pod taktickou vestou a na rameni barvila krví. Než se úplně ztratil, trefil jsem ho ještě do zadku a mrsknul po něm vrhací nůž, který ale neškodně odloupl omítku poměrně ostudný kus vedle. Ve vrhání nožů jsem nikdy nebyl kdovíjakej. Navíc mě levačka pořád brněla, jako bych do ní dostal... lešenářskou trubkou.

Vyhodil jsem prázdný zásobník a hodil okem na konec baráku, kde se předtím zjevil ten exot s čírem. Ten docela správně usoudil, že už nemusí na nikoho brát ohled, a přesně v ten moment, kdy jsem ho našel v krytu za rohem, po mně začal pálit. Ale teda nic moc trefa. Kromě světlometu vozu vedle mě a dlažebních kostek poblíž zasáhl jen moji krosnu. I tak do hajzlu, některé ty knihy nebylo zas tak snadné najít.

Než abych se drápal na nohy a pokoušel se schovat za nějakým autem, radši jsem se převalil, abych mu ztížil míření, a vleže urychleně přebil. A než abych ho zběsilou palbou zaháněl za roh, radši jsem pořádně zamířil a věnoval mu dvojvýstřel, nebo jak my ostrostřelci říkáme *dvě slepený*. A trefil se o dost líp. Přesněji do ramene, což byl největší cíl, který mi ze svého krytu nabízel. Ohnulo mu to svítilnu a vyhodilo ho to zpoza rohu. Revolver mu vyletěl z ruky, Kyberpankáč zavrával, chytil se za rameno, vzpamatoval se, opět získal ztracenou rovnováhu a určitě se rozhodl dostat se co nejdřív zase za roh, jenže v ten moment na pikosekundu vlastně úplně znehybněl. To mi stačilo. Vzápětí mu mezi uchem a čírem vykvetl krvavý květ a z druhé strany hlavy vycákl

mozek, který si ostatně nic jiného ani nezasloužil, protože ho do téhle situace dostal. Střilení mi na rozdíl od vrhání nožů vždycky šlo.

Někde poblíž naskočil motor s hlubokým chrchlavým zvukem.

V okně naproti přes ulici jsem periferně zaznamenal pohyb. Skoro současně třeskl výstřel. To už jsem byl ale zase v pohybu a převaloval se zpátky k okraji chodníku, abych se kryl za zaparkovaným esúvéčkem. Takže se mi kulka jen škádlivě otřela o lebku. Stejně to ale byla šlupka, jako bych dostal do hlavy klikovou hřídelí. Z nákladáku. Až se mi před očima na chvíli zatmělo. Fujtajxl! Na čele jsem ucítil čůrek krve. Smrtka vedle mě trochu zklamaně sklonila napřaženou kosu.

Motor zakašlal, zařval, načež se ozval skřípot ocelových pásů na dlažebních kostkách. A kurva!

Neohrabaně jsem se zvedl do kleku a přes okýnka esúvéčka lehce rozostřeným pohledem opatrně kouknul na protější barák. Byl ve vedlejší okně než prve. Ksicht měl zalitý krví, ale to mu nezabránilo mi zatápět.

Pro jistotu jsem zkontroloval ulici v obou směrech a pokusil se odhadnout, odkud přichází rachot toho pásáku. Se zvuky v městské zástavbě je to ošidné. Všechno se odráží, láme, nese do dálky nebo ztrácí ve zvukových pastech, takže jediná jistota, kterou máte, je, že naprosto netušíte, odkud a kdy co přiletí. Nicméně tohle bylo celkem blízko, dokonce bych si tipnul, že docela blízoučko. Třeba zrovna v tom průjezdu, co zmizel Šedo-rudý maskáč.

Se zaklením jsem se zbavil krosny, vytřel si krev z oka a přes haubnu zkusil trefit odstřelovače naproti přes ulici. Jenže dát si načas a pořádně zamířit jsem se neodvažoval, takže to bylo jen plácnutí do vody. Zato on mě zas málem dostal. Lak odloupenutý z kapoty kurevsky blízko mé makovice mě seknul přes tvář. Tak takhle ne.

Zvuk motoru změnil tón a intenzitu.

Prekérka. Být přišpendlený odstřelovačem na místě, které se vzápětí ocitne v palebném poli nějakého bojového pásáku, to asi zrovna není váš vlhký sen. Ale jak se říkalo už kdysi, když jsem působil coby základák v ČSLA: „Hlavně se nepředposrat.“

Položil jsem se na záda a s napřaženou pistolí si mířidly našel střelce skrz okýnka esúvéčka. Mezi spodním rámem dveří na mé straně a horním na protilehlé byla škvíra sotva pět centimetrů, nic moc rozhled, ale v ní ten zmrď byl. Jen byl těmi dvěma skly trochu rozmázlý. Nebo to bylo ještě po té ráně do hlavy.

Rachot motoru se zahalil do ozvěny prázdného průjezdu.

Jen klid.

Vydechl jsem a připravil se na sérii výstřelů, kdy budu muset pálit do jednoho místa a přitom udržet záměrný bod. Tak dva tři výstřely padnou na okna a teprve pak to půjde pořádně skrz. Docela by se mi teď šiknul kolimátor, který jsem nechal v Pevnosti. Vždycky je lepší hlídat si jeden bod, tečku na sklíčku, než dva, hledí a mušku. Jenže jsem docela bláhově nečekal problémy a šetřil baterii. Jestli to přežiju, už ho nikdy nesundám.

Z průjezdu se ozvalo skřípění trhaného plechu. Ať už se blížilo cokoli, nejspíš to chytlo za schránky.

Dal jsem se do toho. Jeden stisk spouště za druhým. Natrénovaná a víceméně zautomatizovaná korekce zpeřného rázu.

V okně esúvéčka se objevila dírka a následující výstřely ji začaly lehce okusovat. Docela slušný soustřel. Přes síť prasklinek kolem průstřelu jsem na cíl už vůbec neviděl, tak jsem se soustředil jen na tu díрку.

Po šestém výstřelu jsem udělal zpotvořený kotrmelec vzad a přes střechnu vozu mrknul na okno se střelcem. Nikde nikdo. Buď se stihl schovat, nebo jsem ho dostal.

Aniž bych spustil inkriminované okno z očí, zacouval jsem ke zdi činžáku a přesunul se těsně vedle průjezdu. To už z něj začal vyjíždět signifikantní ostrý předek obrněnce, kterého jsem díky tomu bezpečně identifikoval jako BVP, tedy bojové vozidlo pěchoty. V Zóně Letná jsme takové měli tři. Čtrnáct tun těžké opancéřované hovado vyrobené někdy na konci osmdesátých let v Závodech těžkého strojárstva v Detve. Jinak taky pojízdná rakev, bigobus, bigošautobus, béefko, befko, bévépéčko.

Skrčil jsem se pod úroveň poškrábaných blatníků, aby mě neviděl řidič, ať už z otevřeného průlezu, nebo soustavou periskopových průhledů, a snažil se spravedlivě rozdělit pozornost mezi bévépéčko a okno se střelcem v protějším domě. Je to s podivem, ale až teď jsem si všiml, že jeho puška zůstala ležet na parapetu. No vida. Takže, jak to tak vypadá, pokud to není

nějaký hodně sofistikovaný úskok, mám proti sobě už jen to bévépé.

Teda ne že by to bylo zrovna málo. Třicetimilimetrový kanón, spřažený kulomet Kalašnikov o ráži 7,62 mm a na boku ještě střílny, vepředu jedna pro bigoše sedícího za řidičem,² momentálně bezpečně zavřená pancéřovým deklíkem, a vzadu na každé straně ještě tři pro celkem sedmičlenný roj, což je – pravda, prazvláštní – označení pro pěšáky, které to mělo převážet.

Jak se to ocelové monstrum těsně vedle mě víc a víc vysouvalo z průjezdu, ukázalo se, že i tyhle střílny mají přes sebe krytky. Ulehčeně jsem si od-foukl. Esúvéčko u chodníku se lehce zhouplo.

Vzápětí se jeden deklík odšoupl stranou.

Znechuceně jsem zabručel. Parchant, nebo zvědavý zajatec?

Načež se ve střílně objevil lauf, řekl bych, že staré dobré osmapadesátky. A bylo jasno.

Zabořil jsem do otvoru hlaveň čezety a třikrát vypálil.

Lauf esápadesátosmičky se zvedl k obloze a vzpříčený zůstal viset ve střílně. I přes hukot motoru a pancíř jsem slyšel zvuk padajícího těla, co po cestě břinká součástmi výstroje do vesměs kovového interiéru. Ve finále jeho mrtvá váha vytrhla z otvoru i hlaveň. Šedo-rudý maskáč, nebo někdo další? Těžko říct. A přikládat oko ke střílně se mi fakt nechťelo. Radši jsem ji zase zakryl dekle. Trochu mi to přišlo, jako bych zavíral oči nebožtíkovi. Dokonce jsem

² Takže to bylo BVP-2. Jednička má tuhle krytku až dál, pod věží.

i zašeptal: „Odpocívej v pokoji!“ a poplácal bečko po pancíři.

Bylo mi proti srsti vyrábět tolik mrtvol ještě před polednem, ale co naděláte, když nechcete být jednou z nich. Přitom by úplně stačilo chovat se slušně. Nebýt nenažranej. Nevymýšlet píčoviny s otrokářstvím a gladiátory. Nepropadat opojení z toho, že si každý může beztravně dělat, co chce. Dyť klidně mohli přijít do Pevnosti, projít si karanténou a připojit se ke komunitě. Odvést nějakou práci, i kdyby jen chození do hlídek, řídit se nějakými nijak strašnými pravidly a na oplátku být relativně v bezpečí, mít všeho poměrně dostatek... Nebo si mohli vybrat Vyšehrad, Svobodnou republiku Žižkov, Řeporyje, fungujících zón bylo víc, a pokud vím, nikde se přijímání nových lidí nebránili. Ne, oni musejí zakládat gangy, sekty, bratrstva, přepadat chudáky, zabíjet a koledovat si, že narazí na někoho, kdo bude vědět, co dělat, a nebude se moc rozmýšlet to udělat, protože to má docela dobře rozmyšlené už dopředu. Stejně jsem z toho ale byl notně rozmrzelý. Čtyři lidské životy v prdeli. Teda čtyři... Mrknul jsem na okna naproti. Jo, asi v pohodě – čtyři.

Bévépéčko vyjelo z průjezdu a zůstalo stát uprostřed ulice. Cupital jsem vedle něj, dokud úplně nezastavilo, opatrně jsem zkontroloval, že nikdo nečumí z poklopů ve věži, a pak jsem tak, abych se nemihl ani před periskopy, naskočil na zadní korbu. Snažit se utéct před bečkem by byla blbost. Aut u chodníků, za kterými bych se mohl schovávat, bylo pomálu. To nebylo jako za civilizace, kdy to byly souvislé řady, teď

byly ty řady děravé jako ústa staré ženy. To po exodu na venkov. Takže utíkat ne. Ale udělat se neviditelným přímo befkou na kapotě...

Přiložil jsem ucho na chladný kov, zklidnil dech a pozorně naslouchal. Chvíli se nedělo nic. Pak se zevnitř ozvaly hlasy. Nebo hlas? Hlas, jeden, kterému nikdo neodpovídal. Pak bylo slyšet, jak se uvnitř někdo přesouvá z místa na místo. Pak jsem zaslechl poměrně dobře srozumitelné klení. Další šramot. Potom se pohnula věž a otočila se o devadesát stupňů. Nalepil jsem se skoro až na ni, abych se nedostal do zorného pole periskopů. Pak se zase nedělo nic.

Zkontroloval jsem okolí a vyčkával. Klid. Z útrob bévépěčka už nevycházely žádné další zvuky. Motor spadl do nízkých otáček volnoběhu a jen si tak tiše brumlal. Jinak nic. Můj soukromý odhad byl, že ten ve věži je řidič, který uvnitř zůstal sám a přelezl si. A nejspíš mě přece jen nějak zahlédl některým z periskopů, docvaklo mu, co dělám, a teď rozehrál hru nervů. Hru o to, kdo dřív nevydrží a udělá chybu, za kterou ho ten druhý potrestá kulkou do čela. Nebo ho rozpárá kulometem.

No tak fajn, nikam nespěchám, dáme si vyčkávací psychologickou pauzu.

Položil jsem se na korbě do co nej pohodlnější polohy, shadow v pohotovosti, prst na rámu zbraně a vyčkával.

Slunce vylezlo nad střechu protějščího činžáku a začalo příjemně hřát. Holubi, straky a kavky vyplašení předchozím rámusem posedali na římsy a začali

se věnovat svým věcem. Odněkud z dálky sem mírný větřík a tajemné akustické vlastnosti vylidněného velkoměsta zanesly zvuky přestřelky. Někde v ulici vrzlo okno, ale byl to jen průvan. V dálce zaštěkal pes. Přestřelka utichla. Ulicí se neslo jen škrabání ptačích drápků na plechových římsách. Kdo by si to byl kdy pomyslel, že všechno půjde do prdele tak rychle a že tak brzy začne člověku něco takového jako chvilka klidu bezprostředně po zabíjení a pravděpodobně předcházející dalšímu připadat jako idylka. Od vypuknutí nákaz to ještě nebyly ani dva roky. Tenkrát by vám ti maníci, co po mně šli a odted' už po nikom nepůjdou, možná opravovali dřez, prodali ojetinu nebo vás tak akorát vytroubili na přechodu. Necelé dva roky. A už jsme se my, co jsme přežili, na novou situaci adaptovali tak dokonale, že dožít se toho Darwin, napíše ke své *Teorii o původu druhů* druhý díl.

Vyčkával jsem.

Zkontroloval jsem si ránu ve vlasech a zjistil, že už je zatažená kašovitým zárodkem strupu. Nic, co by se muselo řešit. Na druhé straně hlavy jsem měl pěknou bouli od té lešenářské trubky. Levačka mě pořád trochu brněla od rány tímtež, ale kost se zdála být v celku. Ještě že jsem takový kutil. Kromě lamel v rukávu jsem si kožák navíc podšil extra solidní kroužkovou zbrojí a vypolstroval prošívanicí. Mělo by to zastavit většinu sečných a bodných zbraní a snad i běžné pistolové ráže. Jo, bylo to těžký jako prase a bylo v tom horko, ale za ten bezpečnostní bonus to stálo.

Vyčkával jsem.

Občas jsem musel prudce zavrtět hlavou a párkrát se plácnout do čela, protože monotónní bublání motoru a ten klid a mír kolem vyloženě uspávaly. Člověku se po čase už ani nechtělo věřit, že se okolo povalují čerstvé mrtvoly a pod rozehrátým pancířem čeká někdo, kdo mu jde po krku.

Vyčkával jsem.

A musel jsem uznat, že v téhle psychologické hře na čekanou byl teda řidič bečka prvoligový hráč. Jenže ani já nebyl žádný amatér.

Vyčkával jsem.

Ale začalo mi to šrotovat v palici. Za předpokladu, že řidič fakt zůstal ve věži – a žádné zvuky zevnitř nenaznačovaly, že by se přesunul někam jinam –, jakýmkoli směrem se vydám, zmerčí mě periskopy a s největší pravděpodobností i úspěšně sundá. Hmmm...

Vyčkával jsem.

Když se rozeběhnu na stranu protilehlou aktuálně nastavenému kanónu, stihnu se dostat za roh nebo do nějakého vchodu, než to otočí? Ale on to vlastně nemusí otáčet. Stačí mu rozrazit poklop a sundat mě ruční zbraní. Hmmm...

Vyčkával jsem.

Nestihnul bych to průjezdem do dvora? Přeběhnout chodník a pak ještě nějakých pět metrů bez možnosti se krýt? A nepřerazit se o zdeformovaný panel poštovních schránek stržený ze zdi. No, být uvnitř bévépěčka já, tudy by mi nikdo neutekl. Hmmm...

Vyčkával jsem.

Na jednu stranu věže nevidí, překáží mu tam odpalovač protitankových raket, tamtudy by to šlo. Jenže na jakém místě v té věži sedí? Otáčet se s ní dá z obou. A střílet taky. Takže padesát na padesát. Hmmmm... Ne, díky.

Vyčkával jsem.

Pro jistotu jsem pořád kontroloval okno s loveckou puškou odloženou na parapetu, jestli si její majitel náhodou jen nedává dvacet. Nedával. Leda třicet. Pak leda čtyřicet.

Vyčkával jsem.

Sakra, proč ten vevnitř něco neudělá? Chápal jsem, proč nevyleze ven a o něco se nepokusí, to by byl hodně nejistý podnik, ale proč, kurva, aspoň nezhasne motor, aby mě líp slyšel, kdybych se pro nějaký nejistý podnik rozhodl já? Nebo proč mě třeba nezkusí sundat rychlou a zběsilou jízdou? Mohl by třeba projet barákem. Vždyť neví, co je s jeho partáky, někdo by mohl ještě žít a potřebovat pomoc. Tohle prodlužování jim mohlo jenom uškodit. Měl by něco udělat. Ale on nic. Evidentně mu to myslelo jinak než mně. Zaručeně měl něco v plánu, ale já teda vůbec netušil co a to mě trochu znervózňovalo.

Vyčkával jsem.

Fakt dává ten uvnitř furt pozor a sleduje všechny periskopy? Co mu je něčím zamazat? Napadalo mě ale leda hovno. No, časem na to nejspíš dojde. Zatím se mi nechtělo.

Vyčkával jsem.

Sakra, tuhle schovku na kapotě jsem trochu nedomyslel. Co jsem si jako představoval? Že mi vylezou

do rány? Že pojedou pryč a já někde v klidu nepozorovaně seskočím? Hmmm... asi tak nějak. Ono na nějaký detailní rozbor situace taky nebylo zrovna moře času. A vlastně proč ne? Nebyl to úplně blbej nápad. Jen by mě ten vevnitř nesměl prokouknout.

Vyčkával jsem.

Zkusil jsem zabrat za poklopy nad prostorem roje. Zatím jen abych zjistil, jestli jsou z druhé strany zajištěné, nebo ne. Byly, ani se nepohnuly. Stejně mi adrenalin pěkně rozpumpoval krevní oběh. Zbývaly dva přední poklopy a dva ve věži, ale tam mě určitě ten vevnitř čekal s uvítací fanfárou, co začíná: *beng, beng*.

Vyčkával jsem.

Prosmýkl jsem se kolem věže a zkusil poklopy vepředu. Zajištěné. Hmmm... Zpátky už jsem se nepinožil, stejně bylo vepředu víc místa. Sice mě občas ovanul odér naftových spalín, ale dalo se to přežít.

Vyčkával jsem.

Když to napálím svou devítkou do laufů jak kanónu, tak kulometu, poškodím je natolik, aby byly nefunkční? A neustřelí mi dřív ten frajer uvnitř ruku? Dá se nějak spolehlivě takhle zvenku zablokovat otáčení věže? Nešlo by nějak, třeba pomocí utrženého rukávu mého kožáku, odvést spaliny z výfuku dovnitř bečka? Víc otázek než odpovědí.

Vyčkával jsem.

Nakonec jsem zaklepal patkou zásobníku na pancíř a prohodil: „Hej, ty tam uvnitř, neurychlíme to nějak?“

Nic.

„Můžem to prostě prohlásit za remízu a jít si po svejch. Co? Plichta?“

Ticho.

Srát na to.

Vydrápal jsem se na nohy, periskop neperiskop, a s připravenou pistolí zkusil bližší poklop ve věži.

Se skřípotem se otevřel.

Napjatě jsem poslouchal, jestli neuslyším nějaký zvuk: šustot látky, chrápání – to jsem si ale při brumlání motoru trochu fandil –, cvaknutí něčeho o něco, pozdrav... V soustředěném střehu jsem vyčkával, jestli se nezačne otáčet věž, nebo jestli bečko ne-
cukne a nepokusí se mě setřást. Nic. Těžko říct takhle z hlavy, proč jsem tam hned naslepo nevystřílel zásobník. Místo toho jsem si gumičkou, kterou jsem si sundal z culíku, připevnil na hlaveň čezety zrcátko, co s sebou tahám jako povinnou součást výbavy, a mrknul dovnitř.

Šedo-rudý maskáč byl usazený ve věži, vedle sebe brokovnici, v pazouře glocka, a čuměl vzhůru skelným pohledem, který se nepohnul, ani když jsem mu přes něj přejel prasátkem. Ty moje zásahy předtím byly asi vážnější, než se na první pohled zdálo.

Zhluboka jsem si povzdechl.

No jo, s mrtvolama se blbě hrajou na trpělivosti založené psychologické hry. Dokážou čekat celou věčnost.

I. **MUŽ NA STEZCE**

Asi v polovině cesty ze Zahrady na Blaník jsem narazil na stopy. Byla to docela početná skupinka. Když je člověk pár dní na cestě, začne si mozek zaměstnávat různými věcmi, takže jsem si je hezky spočítal. Ostatně narazit v dnešním světě na lidi nebylo nikdy jen tak, takže to nebyla zas tak docela pouhá kratochvíle.

Šest lidí a kůň. Z toho jedny stopy patřily ženě. Plus to, co se vezlo na koni. Další muž, žena s nákladem, dítě s nákladem, samotný náklad, dvě děti, tři děti, zkrátka kůň a na něm nějakých devadesát kilo.

Na stopy jsem se napojil mírně od východu, těžko usuzovat, odkud vedly, ale první, co mě napadlo, bylo, že někdo cestuje na trh. Nebo z trhu. Ty bývaly tradičně v neděli, ale já nevěděl, co je za den. Sofie by to věděla, ale ta se už pár dní neukázala. Já tak nějak tušil, ve které části měsíce se nacházíme, ale kolikátého přesně je a jaký to je den v týdnu? Nebylo to důležité.

Uhryzl jsem si jablka, zavejral do sluníčka a rozkošnický se v jeho hřejivých paprscích protáhl. Takhle koncem léta už nemělo takovou sílu, přesto to pro mé obstarožní kosti bylo učiněné požehnání. O to větší, oč bylo ráno před tím sychravější.

Zkontroloval jsem okolí a volným krokem pokračoval v cestě.

Trhy, to bývala událost. První lidi se sjížděli už od sobotního rána a poslední odjížděli třeba až v pondělí večer, podle toho, jak se v neděli upravili. Protože součástí trhů byla vždycky i pouť, divadlo, pouliční food festival, různé další doprovodné akce a hlavně večer taneční zábava. Osada, kde se trh konal, byla na těch pár dní takové postapokalyptické obchodně-kulturní centrum.

Před nějakými pěti šesti lety mě lidi z osady poblíž Zahrady překecali, ať jim dělám velitele eskorty. Za celou sezonu nás nepřepadli ani jednou. Další rok už mě neoslovili. Asi si mysleli, že už je na cestách bezpečno, nebo že se už všechno potřebné naučili. Přepadli je. Nikomu se naštěstí nic nestalo, kromě nějaké té boule, ale přišli o všechno zboží. A bylo to o to nepříjemnější, že se to stalo cestou zpátky, čili nepřišli o své přebytky, ale o věci, které tam směnili. Nebo koupili. Většinou se na trzích provozoval výměnný obchod, ale když nebylo co za co vyměnit, přicházela ke slovu platidla. Nejtvrdší měnou byly zbraně, pak munice a černý prach. Kdo ovládal výrobu černého prachu a dokázal přebíjet, měl navrch. Dalším platidlem byly léky, masti, mastičky, odvary, lektvary, všechno domácí výroby. Mastičkář nebo bylinkář si musel reputaci dlouho budovat, ale když se etabloval a jeho výrobky fungovaly, byly pak taky brané jako slušná měna. Palivo. Benzín, nafta, líh. Další komodita, kterou jste mohli použít. No a když nebylo ani jedno z toho, přicházelo ke slovu zlato, které bylo

jinak vcelku na prd. Ale díky jistě tradici a všeobecnému souhlasu se i ono akceptovalo jako měna. Poslední slovo měl ale vždycky prodejce. Někdy prostě neměl ani o jedno z obecně uznávaných platidel zájem, a pak se obchod nekonal. Jo, a pak existovalo ještě jedno platidlo, které nepoužíval zrovna každý, ale zároveň se nedalo říct, že by bylo nějak výjimečné. Laskavost. Když za nějaké zboží neměl zájemce jak zaplatit, protože neměl nic, o co by prodejce stál, jednoduše to kolikrát dostal darem. A příště to nějak vrátil. Nebo přespříště. Klidně i nějakou protislužbou. Tuhle měnu jsem měl rád, záplatovala moji potrhanou víru v lidstvo.

Jo, tyhle stopy mohly mít spojitost s trhem. Zboží na koni, jeden dva trhovci a eskorta. Znal jsem v okolí několik osad ještě z dob, kdy jsem křižoval zpustošené Čechy, kde se mohly trhy konat, ale teď po letech mohla být situace samozřejmě docela jiná. Navíc jsem se už dávno nepohyboval v oblasti, kterou bych nějak důvěrně znal.

Osad, to je ostatně trochu zavádějící termín. To ale schválně. Z bezpečnostních důvodů. I když jsem si o nich myslel své. Tak se dnes označovala všechna lidská sídliště od shluku stanů někde u lesa přes část velkoměsta až po obsazený protiatomový kryt. Používat slova jako vesnice, periferie, tábor, městys a podobně by mohlo dost napovědět, takže se pro to všechno ustálilo označení osada. Šlo o to, všemožným špehům a tipařům, ať už banditů, nájezdníků, nebo otrokářů, kteří se určitě na trzích taky v nějaké míře vyskytovali, poskytnout co nejmiň informací. Někdy

to pomohlo, někdy ne. Většina osad zároveň své původní názvy nahradila novými, aby je nešlo najít v mapách. Někdy to pomohlo, někdy ne. Někdo vsadil na naprosté utajení, maskování, přístupové cesty nechal zarůst, kdo nevěděl kudy a jak, ten se dovnitř jen tak nedostal. Někdy to pomohlo, někdy ne. Jiné osady se opevnily. Pevné kůlové balustrády, tlusté zdi, strážní věže, bytelné brány. Někdy to pomohlo, někdy ne. Nějaké skupiny si postavily osadu komplet od základů někde hluboko v lesích, na nepřístupných místech co nejdál od cest. Někdy to pomohlo, někdy ne. Jinde zvolili cestu masivního vyzbrojení, pořízení kvalitní výstroje a výcviku na úrovni SAS všech členů společenství. Tohle ve spojení s aktivním vyhledáváním hrozeb podle mě fungovalo nejlíp. Protože ať už jste používali neutrální termín osada, přejmenovali se, ať jste se schovali, opevnili, nebo zašili sebelíp, jakmile si vás někdo vytipoval, dokázal vás vysledovat kamkoli, a s opevněním, jakkoli masivním a pevným, si průměrně zdatní nájezdníci už poradili. Ale když jste měli dobře vyzbrojené lidi, kteří věděli, co dělat, stal se z každého houžvičky nebezpečný protivník, z každé ženy v domácnosti nezanedbatelná komplikace, z každého děcka šikovná spojka, z každého starce užitečný pozorovatel. Z každého domu se stala pevnost, z každé zídky opěrný bod, z každé meze obranná linie, z každé stodoly smrtící past. Třeba ze mě jen mluvil člověk s poměrně bohatou vojenskou zkušeností tíhnoucí k až přehnané přípravě a s inklinací k radikálnějším a násilnějším řešením, ale za pravdu mi dávala i realita.

Zatímco osady s touhle filozofií přežívaly, ty ostatní občas prostě zmizely.

Stopy jednoho muže a ženy byly starší. Nikdy nepřeslápaly stopu koně nebo těch dalších čtyř a na travnatých místech úplně zmizely. Řekl bych, že ti první dva měli náskok tak půl dne. Byly to dvě skupiny mající stejnou cestu.

Já sám jsem za tou druhou skupinou zaostával o další asi půlden. A ten náskok bude časem narůstat, protože ve svých za pár týdnů osmdesáti se patrně nevyrovnám jejich tempu. A to i přes to, že jsem ještě pořád nebyl na odpis a vlastně si zatím připadal docela ve formě. Na svůj věk, pochopitelně. Ale už dávno jsem se nikam nehonil. A dostihnout ty lidi před sebou jsem si ostatně vůbec nepřál. Člověk, navíc neznámý člověk, to je zpravidla průser. Znásobte to čtyřmi a hnedle můžete mít průser jako vrata.

Stejně jsem se ale stop držel. Několikrát zdánlivě nesmyslně uhnuly a to pro mě bylo znamení, že se tu tihle lidi vyznají, protože patrně obcházejí špatně schůdné nebo jinak nebezpečné úseky. Vodní tok, sráz, osadu, co nemá v lásce kolemjdoucí, ležení nějakého gangu, místo, kde se přepadává častěji než jinde, nebo místo, které by bylo pro přepad ideální. Zkrátka vypadalo to, že ty skupiny přede mnou, nebo aspoň ta první, má místní znalost, což člověku mohlo ušetřit spoustu trablů.

Děti na koni? Blbost. Pořád jsem se v myšlenkách motal v předprůserových kategoriích. Bylo to automatické. Když člověk převážnou část života žije v něja-

kém světě, pak to, že se všechno otočí naruby, o sto osmdesát stupňů a šejdrem nalevačku, ještě neznamená, že se přehodí výhybka i v mozku. Tu jsem si musel vždycky přehazovat manuálně. Děti! Děti se dneska už moc nerodily. Už před Velkým průserem začaly spermie zpomalovat. U těch mladších. Čím později narozený chlap, tím větší lenoši v pytlíku. Proto ten vzestup klinik zajišťujících umělé oplodnění. No a na jednu Velkej průser. Nejdřív doktoři drasticky zredukovaní nákazou a pak technologické vybavení zničené elektromagnetickým pulzem. Takže už žádné děti ze zkumavky, muselo se na to vlítnout hezky postaru. Ale to nějak fungovalo čím dál hůř. Za celé čtyři roky od vypuknutí pandemie, které jsem strávil ještě v jakés takés civilizaci v Pevnosti, se porodnost rok od roku dál snižovala, a to poměrně dramatickým tempem. Samozřejmě na to mohla mít vliv skutečnost, že svět byl tak trošku v prdeli a že přivádět na něj děti se dalo považovat za nezodpovědnost, ale řídili se tím lidi někdy? Možná se na téhle situaci podepsal i samotný Magdeburg, vir, co před lety tak razantně zredukoval lidstvo, pojmenovaný podle místa svého prvního výskytu. Spousta lidí ho přežila, ale přežily ho i spermie? Nebo vajíčka? Těžko říct. Žádnou studii už pak nikdo neudělal. Zkrátka děti, to bylo dneska nedostatkové zboží. Mnohdy doslova.

Stopy pořád vedly v zásadě mým směrem, tak jsem po nich pokračoval dál. Ono cestovat v téhle době nebylo jen tak. Polní cesty byly zarostlé, málokdy je někdo prosekal nebo aspoň prošlápnul a na silnicích to bylo o hubu. Občas různé party zmrdů napadlo udělat

si tam zátaras a vybírat v nejrozličnějších podobách mýtné a těm bylo lepší se zdaleka vyhnout. V minulosti jsem na pár blokád s těmi jejich hlídkami narazil a nikdy to nebylo příjemné setkání. Někdy to přežili, jindy ne. Párkrát jsem dokonce vzal zakázku na jejich likvidaci. Někdy jsem to dělal i bez zadání. Srali mě. Člověk, co na tyhle hajzly natrefil, a že hlídkovali i v okolí zátarasů a odchyťovali ty, kteří se jim pokoušeli vyhnout, mohl snadno zakukat jen pro něčí rozmar, pocit moci nebo pro ukrácení dlouhé chvíle. Nebo mohl skončit jako otrok. Lidi, nad kterými nestojí nikdo s pendrekem, jsou většinou pěkný svině. Nebo lidi, co mají strach. To byl zas případ všemožných domobran a milicí. Ale tihle týpci po člověku většinou jen chtěli, ať se otočí a jde do prdele. Otázkou zůstává, jestli tím spíš neupozorňovali, že někde za jejich zády je něco zajímavého, ale tak blbí, aby hlídkovali bezprostředně před svou osadou, snad zas nebyli. Těžko říct, jestli bych takové setkání s gangem zvládl i dneska. Tři až šest maníků, každý kovaný v boji a vždycky minimálně jeden z nich psychopat, co akorát čeká na sebemenší záminku, proč vás zmasit. A někdy ji ani nepotřebuje. Občas někdo bokem jako záloha... Na druhou stranu, všeobecně se začaly vytrácet střelné zbraně. Ubývalo použitelných nábojnic, nové nikdo nevyráběl, docházel černý prach, vyrobit ho dokázal jen někdo, sady na přebíjení podléhaly zubu času a porouchávaly se, často nadobro. Takže střelivem se šetřilo, jak to šlo, a tak nějak sponťánně se přecházelo na chladné zbraně. Zato já měl nábojů na rozdávání. Teda ne že bych je zrovna chtěl

rozdávat. Leda přímo z hlavně. Taky jsem měl slušnou mušku. Hodně slušnou mušku. To mohlo šance vycvičené smečky banditů proti jednomu starožitnému drsňákovi celkem slušně vyrovnat. Jasně, byly tu ještě kuše, luky, praky a koneckonců i zbytky střeliva, navíc, pokud nemáte dostatečný distanc, je nůž kolikrát rychlejší než bouchačka, ale tady přicházel ke slovu můj kožák coby pasivní ochrana a léta zkušeností, což taky nebylo k zahození. Pořád ale bylo lepší dát si radši setsakramentskýho bacha.

Po mých předskokanech se mi šlo fajn. Nejnestupnější úseky stezky prosekala už první dvojice, ti čtyři to potom jen dotáhli. Po dnech máchání tříčtvrtěkilovým parangem jsem ho rád uklidil zpátky do závěsného pouzdra. Řekl bych, že ta holka měla něco podobného. Prosekávala totiž ona. Před silnějšími kmínky zaujala vždycky co nejvýhodnější postoj, přenesla váhu dopředu, a jak ťala, zadní noha se jí zabořila hlouběji do země. Takže nějaká křehule, babča, nebo mládě. Ženská normální tělesné konstituce by se s tím tak párat nemusela, prostě by máchala mačetou za chůze. Ten druhý se za ní spíš vlekl, často se zastavoval. Takže starý nebo raněný. Nebo nemocný. To mohli být ostatně oba. Vysvětlovalo by to její potíže při práci s mačetou. Ale co by nemocní dělali na cestě? No, lidi mívají různé důvody. Taky mohli onemocnět cestou. Před pár dny docela vydatně pršelo, teplo taky zrovna nebylo, mohli prostě nastydnout. Nebo chytit zmutovaný Magdeburg. To už by taková sranda nebyla. Ti za nimi každopádně zkracovali náskok.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Boží mlýn s turbem 1.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.